

RESUM DEL LLIBRE DE TEXT D'UN CURS DE MIRACLES

AUTOR DEL RESUM: MARC GENESTAR

Capítol 10

ELS ÍDOLS DE LA MALALTIA

Introducció

¹ No hi ha res fora tu que pugui fer-te por o estimar. No hi ha res extern a tu. No pots recuperar el Cel mentre segueixis creient que la causa de tot el que te passa es troba fora de tu. El temps solament existeix perquè puguis recuperar l'eternitat.

² Déu només te va crear a tu com esperit i com a ment. Res fora de tu existeix, ja que estàs dintre d'Ell. La teva ment determina tot el que te passa, doncs determina el que perceps.

³ A l'estar en Déu abrigues tot l'univers i més enllà. Quan la teva pau mental es trobi amenaçada per alguna cosa, pregunta: *Déu ha canviat de manera de pensar en relació a mi?* I Déu mai decidirà contra teu.

1. En Déu ets a ca teva

¹ Aquesta és la llei de la creació: *"estima les teves creacions com a tu mateix, ja que elles són part de tu"*. Qualsevol part de la teva ment que ho ignori es desterra i s'aïlla a si mateixa del coneixement al no haver reconegut les seves condicions.

² En Déu ets a casa teva, però estàs dormit i si vols pots despertar a la realitat.

³ No recordes haver estat despert. Però quan recordis, sabràs que el que recordes és etern, i, en conseqüència, que està aquí i ara.

⁴ Ho recordaràs tot en el moment que ho desitgis de veritat. I així, hauràs decidit posar fi a la separació i hauràs retornat la teva ment al teu Creador i a les teves creacions. Al conèixer-los, ja no tindràs ganes de dormir. Només voldràs despertar i gaudir d'això.

2. La decisió d'oblidar

¹ Sense abans haver conegut alguna cosa no te pots separar d'ella. La separació, doncs, és la decisió d'oblidar el coneixement. La separació és un atac contra la veritat. D'aquí procedeix la por. Quan acceptes allò del que ets vas oblidar deixa de fer por.

² Renunciar a la separació, a més d'eliminar la por, te dona la pau i el goig de la creació. Ofereix a l'Esperit Sant únicament la teva voluntat d'estar disposat a recordar. Déu està en la teva memòria i espera ser acceptat.

³ Recordar és restaurar en la teva ment *el que ja es troba en ella*, en el teu inconscient. És acceptar el que s'havia negat i oblidat. Poder acceptar la veritat en aquest infern és equivalent a crear en el Cel.

⁴ Quan ataqués no te pots reconèixer a tu mateix. Atacar a la veritat sempre fa por, i sempre t'ataques a tu primer. ⁵ Només pots atacar-te a tu mateix. Per això quan ataqués perds la consciència de la teva Identitat.

⁶ Els atacs destrueixen literalment la teva pau mental. Si ho fas és perquè creus que amb l'atac pots aconseguir alguna cosa que desitges. Però el que vols no serà pau mental. Al decidir contra la teva realitat te mantens alerta contra Déu i tens por de recordar-lo.

3. El déu de la malaltia

¹ Quan t'ataques a tu mateix és perquè odies la imatge d'allò que creus ser. Els malalts són adoradors d'ídols. Déu no limitarà el teu poder per ajudar als malalts, ja que Ell no posa límits a allò que dóna. Accepta aquest poder diví, doncs és la teva salvació.

² Déu sols té un canal per sanar: el seu únic Fill. Ser conscient de la Filiació: que tots estem units, sana. No té importància en quina part de la Filiació s'accepti aquest poder sanador, doncs és acceptat per tots.

³ Un Fill de Déu és part de Déu, i, per tant, no pot emmalaltir ni sofrir. L'amor no pot sofrir perquè no pot concebre cap tipus d'atac. Recordar l'amor atreu cap a tu invulnerabilitat.

³ Encara que el teu germà cregui que està malalt, tu recorda que ell forma part de Déu, i així li recordes la veritat sobre ell mateix que ell s'està negant.

⁴ La malaltia és idolatria ja que és la creença que pots perdre el teu poder. Aquesta creença procedeix de l'ego ja que ell te percep com un déu malalt extremadament dèbil.

⁴ Totes les formes d'idolatria són deformacions de la creació, i les ensenyen ments tan dividides que ignoren que la creació comparteix el poder i mai te'l pot prendre .

⁶ En aquest món la salut és l'equivalent a allò que en el Cel és el valor. En aquest món quan no te consideres valuós emmalalteixes. ⁷ Quan aquí un germà emmalalteix és perquè no demana pau. Si ell acceptés la pau que ja disposa, però ho ignora, negaria la malaltia.

⁸ Necessites aprendre que sempre reps en idèntica mesura com acceptes. Pots acceptar pau per a tot el món, i així alliberar-los de les seves fantasies, ja que has sentit la Seva Veu.

⁹ Tens por del que no és res. Tu vas inventar el déu de la malaltia, i creus que el pots escoltar, però és fals i el pots desfer quan acceptis solament la veritat.

¹⁰ Déu només té un Fill. Només hi ha un Déu. Els teus falsos deus existeixen perquè tu els dones honra. Honra solament la veritat i viuràs en pau. Has triat tenir por de l'amor

perquè no pot concebre l'atac, però t'has aïllat del Tot.

¹¹ Dins teu tens ubicat l'altar de Déu. A dins teu pots trobar la pau. Però si veus el déu de la malaltia en algun germà, l'has acceptat i t'agenollaràs davant d'ell, però estaràs fora de la realitat.

4. El fi de la malaltia

¹ La perfecció i la malaltia no es poden reconciliar. Déu te va crear perfecte. Si creus que pots estar malalt és que has preferit altres deus abans que a Ell.

¹ El déu de la malaltia que has fabricat és el símbol de la teva decisió d'oposar-te a Déu i no es pot reconciliar amb la Seva Voluntat. Si el rebutges o el reprimeixes, faràs que sigui real per a tu, però si te negues a adorar-lo s'esvairà en el nores.

² La veritat és total i no es pot percebre només per una part de la ment. Per a conèixer la realitat has d'estar decidit a percebre el que és fals tal com és. El coneixement no pot florir en una ment plena de fantasies. La veritat i les il·lusions no es poden reconciliar.

³ Si perceps a una part de la Filiació com a malalta, no perceps realment. La Filiació no es pot veure dividida. Aquesta falsa percepció reflecteix que has percebut amb una ment dividida i que has separat una part d'ella de la Voluntat de Déu.

⁴ Les lleis de Déu són les de la llibertat i mantindran a la teva ment en pau, doncs es van fer per a això, i no n'hi ha cap més que elles. Allò que no està regit per les lleis de Déu és caòtic, es troba mancat de significat i viu empresonat.

⁵ Vas ser creat lliure i no pots renunciar a la llibertat. Només pots negar-la. Els teus deus no són els causants del caos; tu els adjudiques el caos i després ho acceptes d'ells. La realitat no te pot salvar dels obstacles que poses davant d'ella, però els pots retirar.

⁶ Déu Pare va crear l'univers tal com és per mitjà de les Seves definicions o lleis. Els ídols que tractes d'interposar entre la teva realitat i tu no afecten de cap manera a la veritat.

⁷ Un obrador de miracles escolta la Veu de Déu i la reforça en els seus germans malalts al debilitar la seva creença en la malaltia, al no compartir-la.

⁷ La ment de l'obrador de miracles irradia la llum que comparteixen els dos, ja que aquesta procedeix de la mateixa espira. Aquesta espira està per tot arreu i és eterna.

⁸ En aquest món a la majoria sols ens queda l'espira, ja que els Grans Rajos aquí estan amagats, però tot i això, no es poden oblidar completament. Al percebre l'espira te cures, però al conèixer els Grans Rajos crees.

⁸ En el procés de retorn, l'espira s'ha de reconèixer abans que els Grans Rajos, ja que la separació va ser la involució de la grandesa a la petitesa.

5. La negació de Déu

- ¹ Negar a Déu és negar la teva pròpia Identitat. Negar la vida fa percebre la mort.
- ² Negar a Déu te duu a la projecció i creuràs que són els altres, i no tu, els que t'han fet això a tu. Negar l'espira te duu a la depressió. No donis la culpa als teus germans de la teva tristesa o no podràs percebre en ells l'espira que te faria feliç.
- ³ Negar a Déu és l'obsessió de l'ego. El déu de la malaltia, a més, exigeix negar la salut perquè qüestiona la seva existència. ⁴ Al no acceptar que has sigut creat vas creure que quedaves orfe i vas inventar el déu de la depressió.
- ⁵ Tu no existeixes de forma autònoma. Si existissis pel teu compte, la decisió de separar-te seria veritat i mai no podries fugir de l'aïllament. Crear és compartir, però la depressió és separació i aïllament, per això no pot haver sigut creada.
- ⁶ Fill de Déu, no hauries pogut negar a Déu si prèviament no l'haguessis conegut. El vas negar perquè l'estimaves i si acceptes que el vas negar ho pots desfer.
- ⁷ El teu Pare no t'ha castigat i te demana que retornis. Contempla als teus germans amb amor, i Déu, com a mostra de gratitud pel teu regal, entrarà al teu cor.
- ⁸ Estàs sa i no pots morir, però te pots identificar amb coses que moren. Percebre coses que moren és una blasfèmia, doncs percep al Creador i la seva creació sense amor.
- ⁹ Si te reconeguessis així com Déu te va crear seria impossible sofrir. Per acceptar-te tal com Déu te va crear has de reconèixer-lo a Ell com el teu Creador.
- ¹⁰ Tu t'has negat moltíssimes vegades a tu mateix, però Déu no interfereix en les teves decisions, doncs Ell te va crear lliure i Ell no s'ataca a Si Mateix. Déu es va estendre a Si Mateix en la teva creació, i els Seus dons són per a tu eternament. Com pots seguir donant-li l'esquena?
- ¹¹ Per mitjà dels regals que fas al teu Pare, el Seu Fill recuperarà el Regne. El Cel l'espera. Tu no te sents bé en cap altra part ni en cap altre estat.
- ¹² Solament pots percebre al teu germà perfecte, ja que així fou creat i aquesta és la seva realitat. Sentir culpabilitat, sofriment, dolor o depressió són blasfèmies. ¹³ Percebre coses que Déu no ha creat és negar-lo a Ell i negar-te a tu mateix.
- ¹⁴ Mentre el temps perduri en la teva ment tindrà el poder d'elegir. Tu vas elegir estar en el temps. Si acceptes que el que hi ha en el temps te preocupa, viuràs en el temps.
- ¹⁴ Accepta el que és intemporal com a única que és real i començaràs a entendre el que és l'eternitat i la començaràs a estimar.